

Vrijdag 18 december

‘Weet je zeker dat je niet met ons mee wilt?’

Mam hangt uit het raam aan de passagierskant en omhelst me innig, voor de tiende keer in tien minuten. Haar smekende toon doet zijn werk. Ik ben nog maar een klein stukje verwijderd van voor het eerst echt helemaal vrij zijn en tegelijk voel ik hoe ik me binnen enkele seconden zal laten overhalen om alsnog op de achterbank te schuiven. Ik hug haar terug, net wat steviger dan anders.

Pap leunt naar voren, het zachte blauwe licht van het dashboard kleurt zijn gezicht. ‘Sophie, we vinden het echt een heel naar idee om je hier achter te laten voor kerst. Wie gaat er nu voor zorgen dat ik de streepjes met de vork precies goed in de pindakaaskoekjes zet? Ik weet niet of je me daar wel mee kunt vertrouwen.’

Ik schiet in de lach en buig voorover. ‘Het gaat je wel lukken,’ zeg ik. En ik weet opeens zeker dat ik hier blijf. Dit afscheid nemen is even moeilijk, maar ik zie het echt niet zitten om de komende anderhalve week bij Margot thuis door te brengen, starend naar opgezwollen lichaamsdelen.

Mijn ouders gaan naar Breaux Bridge, een klein stadje in Zuid-Louisiana op zo’n vier uur rijden, om bij mijn zus Margot en haar man te zijn. Margot krijgt over zes weken haar eerste kind en lijdt aan zwangerschapsvergiftiging, wat dat ook mag zijn. Het enige wat ik weet, is dat

haar voeten belachelijk opgezwollen zijn. En dat weet ik omdat Margot bedrust moet houden en zich zo stierlijk verveelt dat ze me foto's van haar dikke pootjes stuurt, genomen vanuit elke denkbare hoek.

‘En ik red me wel,’ vervolg ik. ‘Tenslotte zal ik niet helemaal in mijn eentje zijn, met Nonna, Opi en nog eens zeker vijftientig familieleden om me gezelschap te houden.’

Pap rolt met zijn ogen. ‘Ik heb geen idee waarom ze altijd voortdurend met zijn allen in één huis willen zijn,’ mompelt hij.

Mam port hem in zijn zij. Het aantal familieleden is inderdaad indrukwekkend. Zij is er een van acht en zo'n beetje al haar broers en zussen hebben meerdere kinderen gekregen. Het huis van mijn grootouders is dan ook altijd goed gevuld met mensen, maar rond de feestdagen wordt het echt dringen. Bedden en plekken aan tafel worden verdeeld op basis van senioriteit, dus toen we klein waren, lagen mijn neefjes, nichtjes en ik op kerstavond altijd als sardientjes op veldbedden in de studeerkamer. En elke maaltijd was een evenwichtsoefening tussen je bord, je rode plastic bekertje en je schoot.

‘Weet je zeker dat je niet liever naar Lisa gaat?’ vraagt mam. ‘Daar zal het rustiger zijn.’

‘Ik weet het zeker, ik ga gewoon naar Nonna en Opi.’

Het zou echt een stuk rustiger zijn bij mijn tante Lisa. Dat is de tweelingzus van mijn moeder, drie minuten ouder dan zij. Maar ze let al net zo op me als mam dat doet en daar heb ik nu even geen zin in. Ik wil een beetje vrijheid. Wat tijd voor mezelf met Griffin. Beide dingen zijn schaars als je in een klein stadje woont waar je vader de korpschef van de politie is.

‘Oké. Papa en ik zouden op Nonna's verjaardag 's middags terug moeten zijn. Dan doen we ook de cadeautjes.’ Mam frunnikt aan van alles op de passagiersstoel, ze kan zich er duidelijk nog niet toe zetten om te vertrekken. ‘Als Brads ouders niet ook al waren uitgerukt, zouden we helemaal niet weg hoeven, maar je weet hoe zijn moeder altijd probeert Margots keuken opnieuw in te richten en haar meubels verplaatst.’

Ik wil niet dat Margot zich ligt op te winden over de vraag wat dat mens nu weer allemaal doet.’

‘En de hemel behoeft dat zijn ouders voor jóúw dochter zouden zorgen,’ zeg ik plagend. Mijn moeder is nogal overbeschermend als het op haar kinderen aankomt. Margot hoefde maar terloops te melden dat haar schoonouders kwamen of mam was al aan het pakken.

‘We zouden kunnen wachten en morgen kunnen gaan rijden,’ stelt ze voor aan mijn vader.

Die schudt zijn hoofd al voor ze is uitgesproken. ‘Nu gaan is verstandiger, dan kunnen we lekker doorrijden. Morgen is de zaterdag voor kerst, dan zal het een gekkenhuis zijn op de weg.’ Hij leunt nogmaals naar voren om mijn blik te vangen. ‘Pak je spullen en dan direct naar opa en oma gaan, oké? Bel ze zodat ze weten dat je in aantocht bent.’

Dit is mijn vader ten voeten uit, een en al zakelijkheid. Het is voor het eerst in jaren dat hij een paar dagen niet in de buurt van het politiebureau zal zijn.

‘Zal ik doen.’ Nog een hug van mam, ik blaas mijn vader een handkus toe en dan zijn ze weg.

De rode achterlichten van de SUV van mijn ouders verdwijnen in de verte en ik voel opeens van alles, van pure opwindning tot een soort weemoed diep vanbinnen. Ik doe mijn best het van me af te schudden. Het is niet zo dat ik niet bij hen wil zijn – alleen al de gedachte om op eerste kerstdag wakker te worden zonder mijn ouders is al genoeg om een knoop in mijn maag te voelen – maar ik trek het gewoon niet om mijn hele vakantie vast te zitten in het kleine flatje van Margot en Brad.

Eenmaal terug in mijn kamer bel ik eerst Nonna om te zeggen dat ik over een paar uur pas kom. Ze is afgeleid, ik hoor de klanten in haar plantenwinkel luid praten op de achtergrond en vermoed dat ze lang niet alles hoort wat ik zeg.

‘Rij voorzichtig, liefje,’ zegt ze. Net voor ze de verbinding verbreekt, hoor ik haar nog prijzen van kerststerren naar Randy in de kas roepen en ik slik een grinnik in.

Het is nu zes uur en het is maar een klein stukje rijden van Minden naar Shreveport, waar mijn grootouders en de rest van mijn familie wonen. Nonna zal me pas rond een uur of tien verwachten.

Vier verrukkelijke uren voor mezelf.

Ik laat me ruggelings op mijn bed vallen en staar naar de plafondventilator die langzaam draait. Hoewel ik al zeventien ben, hebben mijn ouders niet graag dat ik alleen thuis ben. En de zeldzame keren dat ik dat voor elkaar krijg, rijdt er om de haverklap een politiewagen langs, 'gewoon om even te checken of alles oké is'. Het is echt het toppunt van belachelijkheid.

Ik tast om me heen naar mijn telefoon en bel Griffin om hem te laten weten dat ik in Minden ben gebleven, maar nadat de telefoon acht keer over is gegaan, gaat het gesprek op voicemail. Dan stuur ik hem een appje en wacht tot de drie puntjes gaan bewegen. Ik had hem niet gezegd dat ik mijn ouders zou proberen over te halen om me hier te laten blijven, het leek me nergens voor nodig om hem onnodig teleur te stellen als het niet zou zijn gelukt.

Ik staar even naar het scherm, waar niets gebeurt, gooi dan de telefoon op mijn bed en loop naar mijn bureau. Het is er een rommeltje, met nogal wat make-up, oogpotloden en nagellak, maar op het prikbord aan de muur voor me hangen keurige witte indexkaarten voor elke universiteit die ik overweeg. Er staan kleurcodes voor de voordelen (groen) en voor de nadelen (rood) van een instituut op elke kaart, plus de eisen waar je aan moet voldoen om je in te mogen schrijven. Een paar hebben een grote groene vink, wat betekent dat ik al ben aangenomen, maar van de meeste colleges heb ik nog niets gehoord. Ik noem dit mijn Inspiratiebord, maar volgens mam is het mijn Obsessiebord.

Mijn ogen gaan naar de eerste kaart die ik maakte aan het begin van mijn eerste highschooljaar. Louisiana State University (LSU). Ooit dacht ik dat dit de enige school was die het bord zou halen, maar toen besefte ik dat ik al mijn opties open moest houden.

Mijn telefoon pingt en ik werp er snel een blik op. Het is alleen een

melding dat iemand mijn laatste post leuk vindt, geen antwoord van Griffin.

Ik kijk naar de stapel blanco kaartjes op mijn bureau en overweeg heel even om een Griffin-lijst te maken. We zijn nu meer dan een jaar samen en normaal gesproken zijn we vooral bezig met school. Maar met twee weken vakantie in het vooruitzicht zonder tentamens daarna om over te piekeren, zijn we echt vrij om samen te zijn en dat is opwindend. Hoewel we het rustig aan hebben gedaan, zou ik liegen als ik niet overwoog om eens een stapje verder te gaan in onze relatie.

Groen: Meer dan een jaar samen

We zitten in de bovenbouw en zijn bijna achttien

Rood: Ik heb nog niet 'ik hou van je' gezegd

Weet niet of ik er al aan toe ben om 'ik hou van je' te zeggen

Mam zou flippen als ze die lijst op het bord zou zien hangen, dus ik houd me in.

Mijn telefoon pingt weer en mijn hart springt op als ik zie dat het een berichtje is, maar als ik het check, is het weer een foto van Margot.

Ik tik hem open en staar er even naar. Iemand moet echt haar telefoon van haar afpakken.

IK: ??? Waar kijk ik naar?

MARGOT: Dat was een close-up van mijn tenen. Daar zit inmiddels helemaal geen ruimte meer tussen. Ik kan er niet meer mee wiebelen of ze spreiden. Het zijn nu net worstjes.

IK: Wat als ze nou nooit meer normaal worden? Wat als je voorgoed met worstjesteenen zit? Wat als je nooit meer teenslippers kunt dragen omdat je dat plastic dingetje niet meer tussen je grote teen en die daarnaast krijgt? Je zult je kind te schande maken met die voeten.

MARGOT: Naar mijn mening zijn worstjesten en nog altijd beter dan worstjesvingers. Misschien moet ik nu van die lelijke orthopedische schoenen dragen die tante Toby altijd droeg?

IK: Je zou ze kunnen opleuken met glitter. En je naam met verf op de zijkanten kunnen spuiten. Dan worden het beeldige schoenen voor worstjesten en.

MARGOT: Nu heb ik trek in worstjes.

IK: Je bent echt walgelijk. En ik ben nu voor het leven getraumatiseerd. Ik zal nooit zwanger worden uit vrees voor worstjesten en orthopedische schoenen met glitter.

Het duurt even voor ze weer appt.

MARGOT: Mam appt me net dat je niet meekomt! What the hell, Soof??? Je had me moeten redden van het getouwtrek tussen mam en Gwen. Je weet hoe die twee zijn als ze bij elkaar zijn!!

IK: Je staat er alleen voor, joh. Ik hoop dat ze de strijd aangaan over wie de tenenkaas tussen die worstjesten en mag poetsen. Misschien moeten ze floss gebruiken?

MARGOT: Je schetst hier een beeld dat ik nooit meer van mijn netvlies krijg. Ik leg een levenslange banvloek vol worststenen over je.

IK: Ik kom als de baby is geboren.

MARGOT: Beloofd?

IK: Beloofd.

MARGOT: Dus, is Griffin er al?

IK: Dat zijn jouw zaken niet.

MARGOT: Maar ik wil het weten!

IK: Nee, je wilt het echt niet weten.

MARGOT: Nou, vooruit dan maar.

IK: Haha.

Ik scroll door alle socials en verspil een hoop tijd in afwachting van Grif-fins belletje. Eindelijk licht het scherm op met zijn naam. Ik doe niet eens moeite om mijn grijns van oor tot oor te verhullen.

‘Hé!’ schreeuwt hij over de luide muziek en herrie op de achtergrond heen.

‘Hé, waar ben je?’ vraag ik.

‘Bij Matt.’

Ik heb op Instagram al een paar foto’s langs zien komen van mensen die in Matts tuin aan het chillen zijn rond het zwembad, onder wie mijn beste vriendin Addie.

‘Ben je op weg naar je zus?’ vraagt hij.

‘Nieuw plan,’ zeg ik. ‘Ik logeer nu bij mijn opa en oma. Maar daar hoef ik pas over een paar uur te zijn.’

‘Wat zeg je? Ik kan je amper verstaan,’ zegt hij met luide stem.

‘Nieuw plan!’ schreeuw ik. ‘Ik blijf hier.’

‘Ik kan er met mijn hoofd niet bij dat je vader er niet op stond dat je met hen meeging,’ zegt hij.

‘Ik ook niet,’ zeg ik. ‘Heb je zin om hiernaartoe te komen? Ik kan natuurlijk ook naar jou komen.’

Hij is even stil. ‘Kom maar hierheen, iedereen is hier,’ zegt hij dan.

Ik voel even een steek van teleurstelling. ‘Oké, tot zo,’ zeg ik en ik verbreek de verbinding.

Bij Matt zijn meer mensen dan ik had verwacht. Vandaag was de laatste schooldag voor de kerstvakantie en zo te zien is iedereen in de stemming om te feesten. Er lijken een miljoen partylichtjes over het huis, de bosjes en de struiken te hangen. Serieus, alles wat maar lang genoeg stilstond, is bedekt met lichtjes.

De meeste mensen lopen rond in een t-shirt en korte broek. Zelfs met alle decoratie voelt het niet echt als kerst, zeker niet als je intussen nog muggen loopt te meppen. Stom weer hebben we hier ook in Louisiana.

Ik parkeer mijn auto een eindje verderop in de straat, op het eerste beschikbare plekje dat ik kan vinden. Zelfs hier hoor ik de diepe dreun van de bassen uit Matts achtertuin komen. Het zou me niets verbazen als de burens binnen het uur de politie bellen. Hopelijk zijn wij dan al weg. Een van de agenten zou ongetwijfeld mijn vader bellen en het zou nog lastig uit te leggen zijn dat ik hier ben in plaats van onderweg naar mijn grootouders.

Als ik bij het huis van Matt en zijn ouders arriveer, zie ik een jongen en een meisje in het gras naast de oprit zitten ruziën. Normaal gesproken begint het drama pas later op de avond. Ze vallen stil als ze me zien en ik loop sneller, om ze wat privacy te geven. Ik ga op de muziek af en loop in de richting van de achtertuin. Net als ik de hoek van het huis om wil slaan, voel ik iemand aan mijn arm trekken.

En dan word ik fijngesnepen in een adembenemende hug.

‘Ik dacht dat je niet zou komen!’ gilt Addie zo luid dat diverse mensen onze richting op kijken.

‘Geloof het of niet, maar ik heb mijn ouders zover gekregen dat ze zonder mij naar Margot zijn gegaan.’

‘Serieus? Logeer je nu bij je oma?’ Ze pruilt. ‘Dan krijg ik je dus nog amper te zien.’

Ik schiet in de lach. ‘Jawel, ik heb een plan. Nonna zal overdag zo druk zijn dat ze me niet eens zal missen. Kom ik hierheen, kunnen we samen chillen.’

‘Je ouders zullen flippen als ze erachter komen. We zullen je auto moeten verstoppen.’ Addie stuitert op en neer. ‘O, en neem Olivia mee! Ik heb haar al in geen eeuwigheid meer gezien.’

Ik knik, al betwijfel ik of Olivia met me mee zal willen. Olivia is een van mijn vele nichtjes en de dochter van mijn moeders tweelingzus Lisa. We schelen slechts twee maanden en toen we jonger waren, waren we echt superclose, maar de afgelopen jaren zien we elkaar niet meer zo vaak.

‘Olivia helpt Nonna in de winkel, ik weet niet of ze weg zal kunnen.’

Addies ogen beginnen te stralen en dan sleept ze me mee in de richting van het zwembad. ‘Nou, dan zullen we gewoon iets moeten verzinnen om haar daar weg te krijgen.’

Ik besluit van onderwerp te veranderen. ‘Heb je Griffin gezien?’

Ze knikt in de richting van het huis bij het zwembad. ‘Wil je een biertje?’

‘Nee, ik moet zo nog door naar Nonna, ik pak zo wel ergens een flesje water,’ zeg ik en dan scheiden onze wegen. Addie zet koers naar de tap die in de bosjes is verstopt en ik werk mezelf door de meute. De muziek staat zo hard dat de eerste mensen tegen wie ik binnen iets zeg me niet eens verstaan. Ik werk mezelf verder naar binnen en vind een paar vrienden van Griffin.

‘Sophie! Hoe-ist?’ roept Chris en hij probeert me te omhelzen. Hij heeft alleen nog zijn boxersshort en een wit hemd aan, ik steek mijn arm uit om hem op veilige afstand te houden. Chris is de jongen die altijd kans ziet om op feestjes net niet naakt te eindigen. Op het Halloweenfeest van school arriveerde hij gekleed als cowboy, maar het enige wat hij aan het einde van de avond nog aanhad, waren de leren beenstukken over zijn onderbroek. Hij moest een week nablijven wegens exhibitivisme.

‘Goed. Waar is Griffin?’ Ik kijk om me heen.

Chris wuift achter zich. ‘Ergens daarachter, hij ging een biertje halen.’

Ik knik en glij langs hem heen. Het is lastig om me een weg te banen door alle mensen, maar dan zie ik eindelijk Griffin, net als hij het kleine keukentje achterin in loopt. Het duurt een paar minuten voor ik daar ook arriveer, omdat ik terechtkom in een danskring en Josh Peters me niet met rust wil laten voor hij me een paar keer heeft rondgetold. Net als ik ook de keuken in wil lopen, waar de muziek zowaar wat gedempter is, hoor ik Griffin ‘Sophie is onderweg’ zeggen.

Het zijn niet de woorden die me mijn pas laten inhouden. Het is de manier waarop hij het zegt. Vol teleurstelling.

Parker, een van Griffins beste vrienden, pakt twee biertjes uit de koelkast. Geen van beiden merkt op dat ik bij de deur sta.

‘Ik dacht dat ze naar haar zus ging of zoiets?’ zegt Parker.

Griffin laat zijn hoofd hangen. ‘Dat was ook het plan, maar nu blijft ze hier.’

Hij baalt zichtbaar dat ik niet ben vertrokken, alsof ik zijn vakantie heb verpest. Ik hoor het aan zijn stem, dat afschuwelijke gevoel van je enorm op iets verheugen en bijna uit je vel springen van blijdschap, tot het net voor je neus wordt weggegrist. Het is zoals ik me voelde toen ik dacht dat ik deze vakantie bij Margot zou moeten doorbrengen.

Zo klinkt hij nu hij weet dat ik níét weg ben gegaan.

Wat is hier aan de hand?

Griffin maakt aanstalten om zich om te draaien en ik duik weg om de hoek. Waarom verberg ik me? Ik zou naar binnen moeten stormen en antwoorden moeten eisen.

‘Ze kan hier elk moment zijn,’ zegt hij, maar hij blijft staan waar hij staat.

Parker opent een van de flesjes bier en overhandigt het aan Griffin, die een grote teug neemt.

‘En wat is nou precies het probleem?’ vraagt Parker, die de teleurstelling duidelijk ook heeft opgepikt.

Griffin haalt zijn schouders op. ‘Je zult me wel een enorme eikel vinden, maar ik vond het eigenlijk wel lekker dat ze even weg was. Je weet wel, om eens te kunnen kijken hoe het zou zijn als het uit was tussen ons.’

Mijn hart bonst als een gek.

‘Wil je van haar af?’ vraagt Parker en hij neemt nog een slok van zijn bier.

Griffin haalt zijn schouders weer op. Mijn verlangen om te schreeuwen is bijna overweldigend.

‘Ik denk het wel.’

Ik snak naar adem. Parker en Griffin keren zich allebei naar de deur.

Parker zet grote ogen op en hij kijkt van mij naar Griffin en dan weer naar mij.

In een fractie van een seconde probeert Griffin in te schatten of ik hem heb gehoord, maar mijn gezichtsuitdrukking maakt meteen duidelijk dat me niets ontgaan is.

Ik stommel achteruit en bots tegen een muur voor ik wegvlucht.

Ik moet hier weg. Ik kan niet naar hem kijken. Ik kan hier niet langer zijn.

‘Sophie!’ Griffin komt me achterna, maar ik duik weg en baan mezelf een pad naar de deur, bang dat ik het niet zal redden om buiten te komen voor de tranen gaan stromen. Op dat moment ziet Addie hoe ik eruitzie en baant zichzelf ellebogend een weg naar me toe.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt ze als we aan de andere kant van het zwembad staan.

Ik zak van ellende op de grond en vertel haar alles.

‘Wat een klootzak,’ zegt ze en ze draait zich om, alsof ze naar hem op jacht wil.

‘Alsjeblieft, help me om hier weg te komen,’ zeg ik smekend.

Ze keert zich weer naar mij. ‘Uiteraard. Kom, laten we gaan.’

Addie helpt me overeind en we zigzaggen door de tuin naar de straat. De tranen biggelen over mijn wangen en ik probeer niet eens om ze tegen te houden.

Mijn hart is gebroken.

Meer dan gebroken.

Verpulverd.

Hij wil het uitmaken.

‘Ik kan het gewoon niet geloven,’ mompelt Addie een beetje buiten adem. ‘Hij wil het uitmaken met jou? Hij spoort niet, hij mag in zijn handjes knijpen met je.’

Ik heb geen woorden om haar antwoord te geven. Ik weet niet of ik ooit nog in staat zal zijn om iets te zeggen.

Net als we de oprit in zicht hebben, holt ook Griffin in beeld. Hij rent